

מתיקות ועריבות התורה

סיפורים משלים ואגדות
לשולחן שבת

חיי שרה

להרבות זכויות

כאשר עונים "אמן יהא שמיה רבא" מעלתו גדולה יותר מאמירת הקדיש עצמו!!

ואדם המצווה לאחד מבניו שלא יאמר עליו קדיש, למרות שיש לו אחים אחרים שאומרים עליו קדיש, אין צריך לשמוע לו שאם היה יודע מעלת הקדיש ותועלתו לא היה מצווה כך לבנו.

חז"ל אומרים שיש מצווה להתפלל בבית של הנפטר כל השבעה ימים. ומעלת לימוד התורה לעילוי נשמת הנפטר, אין שיעור לתועלתו וגדולה יותר מקדיש ותפילה, והיא מועילה שבעתיים מכל תפילה. ולכן ישתדלו הבנים ללמוד תורה כל אחד כפי יכולתו וחכמתו, לעילוי נשמת הוריהם. ואם אינם יכולים ללמוד בעצמם, ישתדלו להשתתף בשיעורי תורה ולהרבות במצוות, יתרמו להחזקת תלמידי חכמים שעוסקים בתורה ובמיוחד לאלה העוסקים בהלכה. וכן ילמדו משניות, פרקי תהילים ויאמרו לאחר מכן קדיש.

ה'חפץ חיים' ב'אהבת חסד' כתב שטוב לקנות ש"ס וליתנו לבית המדרש, ויכתבו עליו לזכר נשמות אבותם, או לעשות גמ"ח קבוע לזכר נשמת אבותיהם. ובזה מתעלה נפשם מאוד למעלה, כי מכל הלוואה והלוואה שניתוסף להם מצות עשה דאורייתא ממילא ניתוסף זכות לאבותיו גם כן.

והיום ישנם הרבה שנוהגים להביא חכם שימסור שיעור בהלכה ובאגדה, וישנם אף עושים זאת פעם אחת בשבוע או כל ראש חודש לעילוי נשמת ההורים במשך כל השנה.

וכל זאת עושים בשביל להרבות זכויותיו של הנפטר שממש משווע לעוד זכות ומצווה שתגן עליו מפני המקטרגים..

הנה פה נוסח וזכורק!!

על ידי זיהוי קולי במס' 03-6171111 ולהקיש * [אפשר לקבל צינתוק]. כמו כן ניתן פנינים ממח"ס "זרע שמשון"

לדבניו הקדוש רבי שמשון חיים ב"ר נחמן מיכאל נחמני

"אח לא פדה יפדה איש לא יתן לאלקים כפרו ויקר פדיון נפשם וחדל לעולם... כי יראה חכמים ימותו יחד כסיל ובער יאבדו ועזבו לאחרים חילם" [מ"ט, ח' - י"ג]

שואל בעל ה"זרע שמשון" - מדוע לא כתב הפסוק בתהילים 'אח לא פדה יפדה אחיו' מדוע נאמר סתם "לא פדה יפדה איש"?

עוד צריך להבין - מדוע כפל הפסוק עצמו וכתב "פדה יפדה"?

מסביר בעל ה"זרע שמשון" - על פי המסופר בגמ' סוטה [כא], על הלל ושבנא שהיו אחים, שבנא היה עשיר גדול והלל היה עני. שבנא לא רצה לחלוק את כספו ולתת חצי בשביל לתמוך בהלל אחיו. לבסוף כאשר ראה שהלל נהיה לתלמיד חכם גדול מאוד רצה לחלוק עימו את כספו, יצאה בת קול מהשמים ואמרה 'אם יתן איש את כל הון ביתו... בוז יבוז לו'.

זו כוונת הפסוק בתהילים כאשר נאמר בו "איש" ולא אחיו, הואיל ושבנא התנהג אל הלל כמו איש שהסיע עצמו מן האחוזה ולא כמו אח. לכן התחיל הפסוק "אח" שהוא שבנא "לא פדה יפדה" את תורתו של הלל שלא תמך בו, לכן "לא פדה" מתחילה לפני שהכירו בו שתלמיד חכם וגם "לא יפדה" הלל את שבנא מדינה של גיהנום.

המשך אי"ה' בשבוע הבא...

יהי רצון שזכותם של ה"אור החיים" הקדוש ובעל ה"זרע שמשון" תעמוד לחיים ברוך בן שרה פעשא לברכה והצלחה בכל העניינים, ולבריאיות איתנה.

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה" [כ"ג, ב']

מסבירים חז"ל, מספידים ובוכים על הנפטר בשביל להרבות לו זכויות ולהצילו מן הדין, משום שלאחר שבנאדם נפטר נעשה חופשי מן המצוות, ובשנה הראשונה לפטירתו מתוחה עליו מאוד מידת הדין ויש עניין כמה שיותר להרבות זכויות בשבילו.

כתב החיד"א [שיורי ברכה חיו"ד סימן שעו אות ז] רבים נהגו לצוות לבניהם לומר ח' קדישים ביום משום מה שמובא בזוהר הקדוש ח"א דף סב ע"ב שהקדיש מועיל לשעה וחצי. לכן יאמרו ח' קדישים להציל ל"ב שעות.

וכמו שמסופר על תלמידו של האר"י הקדוש ר' בנימין הלוי ברוכים זצ"ל שהיה יושב בבית המדרש כל היום ואומר כל שעה וחצי קדיש. **הברכי יוסף** מגיע למסקנה שחשוב מאוד להגיד ששה עשר קדישים ביום, אם נכפיל ששה עשר קדישים ביום בשעה וחצי שזה מועיל לנפטר זה יוצר עשרים וארבע שעות. יש אומרים רק שמונה פעמים כי הדינים הם רק במשך היום, אבל אם נתייחס לכל היממה זה ששה עשר קדישים.

המהר"ח כתב שכונת שעתא ופלגא אינו כפשוטו אלא מדרגה בגהינם שנקראת שעתא ופלגא.

עוד מסבירים חז"ל שהטעם שאומרים קדיש, משום שבעת ענית אמן בכל כוחו ממשיך כח הטהרה ומצננים לנפטר הגהינום שעה וחצי, ומבריח כח הטומאה שלא ישלט באביו או באימו באותו זמן אלא אדרבא מביאים אותם לגן עדן, וכוחו של הסטרא אחרא תש ונשבר. **כמו כן** בכוח הקדיש לשבור מנעולים רוחניים, חותמות של ברזל, שרשראות חזקות וקליפות רעות, הוא נכנס אל החיצונים

ומבטלים

פניני "אור החיים" הקדוש

לדבניו הקדוש רבי חיים ב"ר משה בן עטר זיע"א

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. ויקם אברהם מעל פני מתו" [כ"ג, ב' - ג']

שואל ה"אור החיים" הקדוש - מדוע לא כתב הפסוק 'לספוד ולבכות לשרה'?

עוד צריך להבין מדוע נאמר בפסוק "מעל פני מתו" ולא נאמר 'מעל מתו' הרי לאחר מיתה שאינו רואה אין חילוק בין הפנים לשאר הגוף?

מסביר ה"אור החיים" הקדוש - מזה שמובא בפסוק "לשרה" באמצע בין "לספד" ובין "לבכתה", הרי שיש כאן לימוד של שני עניינים. נאמר "לספד" על כך ששרה אינה נמצאת בעולם, ונאמר "לבכתה" על הדברים שחסרים מחמת ששרה איננה נמצאת עוד. **ונאמר "פני מתו"** שכן הגמ' בשבת [קנב:] מובא שקודם שסותמים את הגולל מעל פני המת, נפש האדם רואה ויודעת כל מה שלפניה. **עוד לומדים מכאן** שמשכיבים את הנפטר על גבו.

הלכה למעשה

הרב מנשה מורנו שליט"א

הנאה ממועשה שבת

פ"ט מושבת) אסור לאף אדם לשתות כוס זו בשבת. (משנ"ב ס"ק עד' ע"פ מ"א). אמור מעתה כוס תה זו הרי היא מוקצה מחמת גופו, ולא יטלטלה עד מוצ"ש. אם צריך למקום הכוס, יכול לדחוף הכוס ע"י סכין או באמצעות המרפק או גב היד. (תבשיל שבשול בשבת דינו מוקצה, כ"ה ביש"ש חולין פ"א סימן לא', הו"ד בתהיל"ד סק"ב, ובהליכו"ש שיה' עמ' תמו'. טלטול מהצד מותר לצורך דבר המותר, שו"ע שיה' סעיף ח', ע"י סכין משנ"ב שח' ס"ק קטו', כגופו שו"ע שם). וכן **פלטת שנדלקה בשבת בשוגג**, כגון שהיה שעון שבת מכוון להדלק בעוד כמה שעות, ורצה לכוון לעוד כמה דקות, ויצא שע"י סיבוב השעון נדלקה הפלטה. (אין מצב זה חשוב 'מתעסק', שלא עסק בהיתר כמגביה את התלוש ונמצא מחובר, עיין ביאור"ל שטו' סעיף ה' ד"ה חיוב. ואין כאן פטור של דבר שאין מתכוין, כיון שעשה מה הפעולה בה היה מעוניין, עיין ביאור"ל שטו' סעיף ו' ד"ה לא יסדר). **אסור לאף אדם להשתמש בה בשבת**, (שהדלקת פלטה הוא איסור דאורייתא לכו"ע של מבעיר, שיש בפנים גוף חימום המתאדם). אין היתר להשתמש בפלטה, לומר שההנאה מחימום המאכל הרי הוא 'ריבוי הנאה' (שמבואר בשו"ע רעו' סעיף ד' להתיר). כיון שבא לעשות מעשה בידים, לחמם את המאכל ואת המאפה, דחינו בא להנות מאש הפלטה. אמנם אם כבר חוממו המאכל והמאפה, נחלקו הפוסקים אם יש כאן היתר של 'ריבוי הנאה', לאוכלם בעודם חמים. (נחלקי הפוסקים האם גם בישראל יש היתר של ריבוי הנאה. שורש המחלוקת היא, האם ריבוי הנאה אינו חשוב הנאה, ולכן מותר גם בישראל, או שהשוב הנאה רק שכנוי שקל מפי התירו, אבל בישראל אסור. באג"ט אבה"ע ח"ד סימן סב' אסר, אא"כ לא רצה ולא ניהא ליה כמעשה התיר. וכענין במג"ש ח"א סימן ח' ענף א ד"ה ונראה, ובענף ג' ד"ה גם, והנף ידו שנית בדי"ב סימן טו' סק"ב, וחיליה ממש"כ הביי והרמ"א רנ"ג סעיף א' לחלק בין גוי ליהודי שהחזיר, ויש לפלפל בראיה זו. ואורחות רבינו עמ' ער' משמיה דהור"א התיר חשמל המיוצא באיסור אם יש כבר נר דלוק, וז"ל ביבי"א ח"א סוס"כ וח"ב סוס"כ, ובמאור השבת ח"א עמ' שפח' מהגר"ש ודגרה"ק. לכן המחמיר תע"ב והמיקל בודאי שיש לו על מה שיסמוך).

העושה אחת ממלאכות האסורות בשבת מדאורייתא, אסור להנות מאותה מלאכה, אם עשה האיסור במזיד אסור לו לעולם, ולאחרים מותר במוצ"ש מיד, ואם עשה בשוגג, מותר בין לו בין לאחרים במוצ"ש, ואסור בשבת. (שו"ע שיה' סעיף א' כר"ף ורמב"ם שפסקו כר' יהודה, גמ' בד' מקומות. ובמשנ"ב סק"ז הביא שהגר"א פסק כר' מאיר שבשוגג מותר לאחרים מיד, וכתב להסתמך על זה במקום צורך). אבל אם עשה מלאכה האסורה מדרבנן, או אפילו דבר האסור מדאורייתא אלא שיש שיטות הסוברות שאסור מדרבנן, מותר להנות בדיעבד מאותה המלאכה. (דין הנאה מאיסור דרבנן, פסק במשנ"ב סק"ג ובביאור"ל ד"ה המבשל כהגר"א להתיר, וכ"פ הו"ע שבת ה' עמ' ב'. דין דבר השנוי במחלוקת, כתב פמ"ג להתיר הו"ד במשנ"ב סק"ב ובכח"ה סק"ה, מטעם שכל איסור זה הוא קנס דרבנן, ובמקום מחלוקת וספק אוליגן לקולא, ואף כאשר סובר מאן דהוא כצד אחד במחלוקת, אם עשה איסור לשיטתו בשבת, מותר לו להנות ממלאכה זו בשבת, כיון שיש הסוברים להתיר, כן מדויק בביאור"ל שיה' סעיף יח' מה שהקשה על פמ"ג. ומ"מ כתב פמ"ג בא"א רנ"ד סק"א שהמורה צריך לדעת מי הם האוסרים ומי הם המתירים בזה, ולא להתיר מיד בלא עיון).

מהאמור נלמד, **מוזג או תאורה שהודלקה בשבת באיסור בשוגג, מותר להנות מהם**, כיון שמחלוקת אם הדלקתם אסורה מדאורייתא או מדרבנן. (לחור"א סימן נ' סק"ט אסור מדאורייתא, למנח"ש מהדו"ק סימן יא' ודעימיה הוי איסור דרבנן. תאורת לד המצויה כיום, אין בה הוט שמתלחט, וכדין המוזג כך דין התאורה). **אולם מי שהכין כוס תה, ע"י שעירה מים חמים מהמזיחם ישירות על עלי נענע או שקית תה, שנמצא מבשל בעירוי** (ותו שעלי תה ונענע הם קלי הבישול, עיין משנ"ב שיה' ס"ק לט', וברמב"ם

תמיד רצית ללמוד בקלות ובהבנה מלאה את דברי ה"אור החיים" הקודש?
תמיד רצית שיהיה לך חלק וזכות בתורתו ובסגולותיו של ה"אור החיים" הקדוש?
רוצה לעשות משהו משמעותי ומיוחד לע"נ יקירך?
רוצה לקבל ישועות מעל הטבע?
עכשיו זו ההזדמנות!!

בס"ד בקרוב מאוד עומד לצאת לאור הספר:

'מתיקות ועריבות התורה' על פניני ה"אור החיים" הקדוש

מחולק ללימוד יומי על סדר פרשיות השבוע ומועדים

הרוצים ליטול זכות וחלק בהדפסת ספר זה יפנו בהקדם למס' 0527151420